

**והאומנם** נלע"ד לחלק דדוקא נמפקיר ס"ל לאחמיר דא"ל חקנה, ומשום דהפקיר כל זכות שיש לו נהענד וגם מה שהאדון הוא נעלים של הענד לשחרר גם על זה גופא חל ההפקר להפקיע ממנו דין נעלים על השחרור, וע"כ א"ל תקנה דהרי שוב לא מיקרי אדנו ונעליו לשחררו, ומיושב מ"ש הס"ס ח"ל ומחוד תמוה הדבר והקשה לשמוע הרי כל עצמו של גט אשה הוא רק להפקיע החיסור ואיך יעלה על הדעת לומר דשחרור לא יפקיע חיסור יעו"ש. ולפמ"ש א"ש הטעם משום דא"ל אדנו דכבר הפקיר כל זכות שיש לו נהענד וגם על זכות השחרור חל ההפקר, ועפ"י י"ל דשמואל ס"ל ג"כ כלאחמיר ולולא הקרא דענד איש הו"א דא"ל תקנה, וע"כ יליף שמואל שפיר מענד איש, דכיון דאין רשות רבו עליו כלל, כי גם זכות לשחרר א"ל, ע"כ אין קרוי ענד איש, דהרי א"ל אדון לשום דבר, ולכן א"ש ג"ש, ולדידן דמפקיר יש לו תקנה ל"ש כלל הילפותא דשמואל, דשפיר מיקרי יש רשות רבו עליו וזה גופא שמקרי אדנו ויש לו הזכות לשחרר וכן מוכרח לענ"ד דאל"כ קשה לאחמיר ושמואל מר"ש דנף ל"ט דדריש מלא חופשה דאין כסף גומר והקנין ממין נפקע, וא"כ לשמואל כיון דנפקע המע"י שוב יהי גומר ולא יאטרך לג"ש ולאחמיר לא יהי הג"ש, וע"כ כמ"ש דדוקא נמפקיר ס"ל כן.

**ועפ"י** יתיישב מה שהקשה הפ"י נמעשה דאחמיר דשמואל דאשתנאי אחר' ולא היא לאחר יאוש הוא ושמואל למ"כ דלא משתענד נה אלא ג"ש ממי לא אזכרה שמואל לטעמיה דמפקיר ענדו א"ש ג"ש, והקשה להרשב"א דשנאי קונה גם קודם יאוש נכנוש מלחמה, א"כ לעולם לא היה הענד נרשות עצמו דתמיד רשות רבו עליו דהיינו מרנו ראשון לשנאי ומאי מהני היאוש לאחר שכבר קנאו השנאי, ול"ל דרשות העכו"ם ל"מ רשות רבו, דא"כ לשמואל יקשה ממחנ' דהכא דישתענד הא אפילו לפני יאוש משעה שגשגה הרי אין רשות הישראל עליו יעו"ש. ולפי מ"ש נישא, דקודם יאוש אף שאין להישראל מע"י, דכבר קנאו השנאי, מ"מ נריך ג"ש משום קנין האיסור ומקרי רשות רבו עליו משום זה גופא שיש לו האכות לשחרר והוי ענד איש, ומשום זה גופא נריך ג"ש, ול"ד למפקיר דל"מ אדון כלל לשום דבר וכנ"ל, אצל לאחר יאוש דיאוש הוי כהפקר והוא מתאש מכל הזכותים שהרי חושב שלא יאוש אליו עוד ומא"ה מתאש, וע"כ לאחר יאוש א"ש ג"ש דדמי ממש למפקיר ואף דהשנאי קנה למע"י וכן הני שפדאווה יש להם זה הקנין, מ"מ אין קנין מע"י לחוד של העכו"ם מעכנ לענין איסורים וגם דהפודים הרי סילקו זכותם כששאלוה לשמואל, ונאמת כי גם צלל דברנו י"ל קושית הפ"י דאף אי נישא דכל שפקע הממונ' א"ש ג"ש לשמואל, מ"מ, הכא שהעכו"ם אין לו נהענד רק קנין למע"י היינו הפירות לחוד אצל אינו קטוי לו לגופו. אף לענין ממון גופא, והקשה ג"ש של ממון ג"כ נשאר אצל הישראל לצד מקנין האיסור, ונכה"ג שפיר מקרי ענד איש גם לשמואל, אף לפמ"ש מירוח יתור, וא"ש גם להרמב"ם צפ"ט מענדים דנכנוש קונה העכו"ם נקנה"ג.

**ותיישב** לפמ"ש מה דק"ל נמשנה דתנן ש"ש זה לענדי דלא יתנו לאח"מ דלהרי"ף איתא גם כרנן חכות הוא ונכ"ז נעין מטי לידו, והרא"ש הקשה מהא דאסור מיד נתרומה, והוכיחו האחרונים מזה דגם להרי"ף נפקע המע"י וע"כ אסור נתרומה דמע"ש אסור נתרומה ולענ"ד כן מוכרח דאל"כ קשה לרשב"א נקדושין כ"ג דל"ל גו"י נכ"א ונשטר ע"י אחרים דוקא, והיינו ע"י זכ'.

יעו"ש נסי' תכ"ד, ולפ"ז גם נשחרר דשו"ע אם נראה לפוטרו מהשחרור נמזיד הרי יהי' צוה תשלומי הטק הפוטרו ממלקות, וכיון דע"כ הוא פטור ממלקות, שוב חל ג"כ החיוב דשחרור אף אי זה ל"מ ממון דחנלה, וקצת הערי לתירץ זה הרה"ג ר' יעקב זלמן מפא, ואולם לפמ"ש ל"ל דאף דלא לקי נחוצל משום דמשלם מ"מ הוי כחמ"ל שוגגין, א"כ עדיין יקשה לר"ל מכל שחרור דשו"ע דלענין השחרור דהוי כממון אחר לא דחנלה יפטור משום קלנד"מ דחמ"ל שוגגין, וכמו נקדע שיראין צהדי דחנלה.

**והנלע"ד** ליישב קושיתנו וקושית המקנה הנ"ל, דהנה <sup>1234567</sup> זה ודאי למ"ד דינאל נשו"ע א"ש ג"ש ל"ש כלל קלנד"מ, דהפטור דקלנד"מ ל"ש רק לפטור מחיובים, אצל נמה שכבר נעשה אין שייך קלנד"מ, וכמו אלו שחרר נשטר נשעה שקלנד"מ דל"ש שלא יחול השחרור משום קלנד"מ, וה"נ נשו"ע דהוי שחרור גומר למ"ד א"ש ג"ש, אלא דעיקר הקושא יפול רק אי נריך ג"ש, ואולם יש להסתפק נמה דמתנאל נגיטין דאם נריך ג"ש מע"י לעצמו ומקרי מעוכנ ג"ש, מאיזה טעם מע"י לעצמו, אי משום דלענין הממון הוי הפלת שו"ע שחרור ממש להפקיע הממון, ורק לענין איסורים נריך ג"ש מנה"כ דלחפשי ישלחנו, או דאכתי זה לא הוי שחרור, והפקעת המע"י הוא משום החיוב המוטל עליו לשחררו נכל רגע ואין יכול להשתענד בו עוד, ואף לענין מע"י שכבר עשה וכן לענין מה שקנה דלא יקנה רבו הכל מסתעף משום החיוב לשחררו, ואם נישא כאופן הראשון דהוי שחרור ממש לענין ממון הרי ל"ק כלל קושיתנו הנ"ל, דגם למ"ד נריך ג"ש ל"ש לפטור משום קלנד"מ, משום דכבר נעשה השחרור ואינו מוגדר חיונים לפטור מקלנד"מ, ואף לפי אופן השני לכאורה שייך לפטור מקלנד"מ, וע"כ נברר הספק הנ"ל.

**ובמ"ש** ניד"ת ליישב קושית רע"א הנ"ל, דכשהממון לאז ל"מ ממון דחנלה דהוא אינו הנחנל, יש להעיר מהחוצל נע"כ דמנואר נמשנה הנ"ל דחייב נתשלומין להאדון, וכיון דנכה"ג ל"מ ממון חנלה נישא דילקה דגם נע"כ איכא הלאו דלא יוסיף וכמנואר נרמנ"ם פט"ז מסנהדרין, ויש לדחות עפיה"ש הקלות דע"י הענד זוכה הרב, אף אין זה מוסכם, ויש סוגרים דהרב זוכה ישר, כן יש לעורר מחנלת הנת נפנעה נפניה דאפחת מכספא דמנואר ננ"ק דשייך לאז, ונימא דילקה ולא ישלם, וגם צוה י"ל דזוכה ע"י הנת. אף דחוק לומר דהי' הצרירה להאז לזכות נדטנא לו, ויהי' לו שני זכותים. ועי' נרמנ"ם פ"ג מענרה ונשהגות דמתנאל דלהרמנ"ם הוי הזכות ננו"פ וקנס וע"כ תוכל היא לתנוע אנסת אחי לחייבו שנועה. והלאה"ד ס"ל דהאז זוכה ישר ומתנאל דאין לו זכות ע"י הנת להראנ"ד.

**(\*) והנה** ק"ל לאחמיר דמפקיר ענדו א"ל תקנה דאיסורא ל"מ מקני, א"כ נשו"ע דלמ"ד דנריך ג"ש והממון מופקע מיד כדמוכח נסוגיח, איך מהני הג"ש, וכן קשה לשמואל דמפקיר א"ש ג"ש, וע"כ מוכרח מזה דהא דמופקע הממון מיד, לא משום דהוי שחרור לגני ממון, רק דזה נכתעף מהחיוב שמחויב האדון לשחררו, וע"כ ח"י להשתענד בו וגם קנינו לעצמו וכמ"ל, וע"כ ל"ק איך מהני השחרור לאחמיר ולמה נריך ג"ש לשמואל דהרי אדרבה מהחיוב לשחרר הוא דנסתעף הפקעת הממון.

(י) יגדיל תורה ש"ש קונטרס כ"א [הפסד מקונטרס י"א].